

anser dem for at være saa uvæsentlige, at jeg ikke skal gøre nogen særlig Bemærkning om dem. Den første Paragraf, som jeg ønsker at omtale, er § 2, hvor det bestemmes, at „Bevilling til Oprettelse eller Drift af et Apotek kan som Regel ikke meddeles, naar det maa antages, at Apoteket ikke vil kunne give Indehaveren en Nettoindtægt paa mindst 2,500 Kr. aarlig.“ Under Hensyn til den Indskrænkning i Apotekernes Handelsberettigelse, der er foretaget i § 11, en Indskrænkning, som jeg i øvrigt ikke har ønsket, vil jeg sige, at Tallet 2,500 er det højeste Tal i den Forbindelse, som jeg kan tiltræde, og jeg vil nærmest have Sympati for at nedsætte det Tal, maaske til 2,000 Kr., fordi jeg stadig har til Hensigt at gøre Landbefolkningens Adgang til Medicin saa let som mulig og begunstige Oprettelsen af flere og flere Apoteker, saa at Afstanden mellem dem ude paa Landet ikke bliver saa stor, som den er i Øjeblikket. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister deler min Betragtning og muligvis vil finde Anledning til at udtale sin Tilslutning til mig, naar jeg maa fastholde, at Tallet 2,500 i alt Fald ikke sættes op.

Ministerens Tilføjelse til Slutningen af Paragraffen kan jeg slutte mig til. Det er rimeligt, at den Kommune, der skal deltage i Subventionen, i Forvejen bliver spurgt, om den ønsker Apoteket oprettet paa disse Betingelser.

§ 3 hænger noget sammen med § 2. Der er her Spørgsmaal om Subvention til de Apotekere, hvis Nettoindtægt er under 3,000 Kr. Det foreslaas, at disse Apotekere skal have et Tilskud af Halvdelen af det, som Nettoindtægten mangler i at naa 3,000 Kr. Den Kommune, hvori et Apotek efter denne Lovs Ikrafttræden bliver oprettet, skal atter refundere Apotekerfonden en Trediedel af det Beløb, som Fonden i Forvejen har refunderet Apotekets Indehaver eller Besidder. Denne Bestemmelse om Kommunetilskud gælder selvfølgelig ikke — det ønsker jeg at understrege — for de Apoteker, der allerede i Øjeblikket er oprettede, thi det er jo ganske klart, at Oprettelsen af de Apoteker, som allerede findes, maa anses for at have været saa velbegrundet, at man ikke bagefter kan stille den Fordring til den Kommune, hvori et saadant Apotek er beliggende, at den skal deltage i Understøttelsen af det paagældende Apotek.

Jeg ønsker dernæst at gøre nogle faa Bemærkninger til §§ 11, 12 og 13. Det er i og for sig ikke, fordi der er nogen

videre Uoverensstemmelse mellem den højtærede Justitsministers og Kommissionens Forslag paa disse Punkter. I § 11 findes Bestemmelser om Apotekeres Handelsberettigelse. Jeg havde, som jeg før nævnedes, ønsket, at den nuværende Handelsberettigelse var blevet bibeholdt, som den er hjemlet i § 18 i Forordningen af 4. December 1672. Det er atter her de smaa Landapoteker, jeg navnlig tænker paa, fordi adskillige af disse kunde tænkes at faa en temmelig lille Indtægt af den rene Medicinalhandel og derfor at komme til at tynde som en større Byrde paa Fonden, end hvis de havde en mere vidtgaaende Handelsberettigelse og benyttede sig af denne til ogsaa at forhandle Varer, som strengt taget ikke er Medicinalvarer. Men jeg skal i øvrigt ikke dvæle videre ved dette Spørgsmaal, thi det bliver nærmest et Spørgsmaal om, hvor stor Subvention vedkommende Apoteker skal have, og da Apotekeren selvfølgelig kan løse Detailhandlernæringsbevis og derved erhverve sig en videregaaende Handelsberettigelse, bliver det nærmest et Spørgsmaal om den Bekostning, som er forbundet med Erhvervelsen af dette Næringsbevis.

I § 12 omhandles den Ret, Hospitaler, Sygehuse o. s. v. under visse betryggende Indskrænkninger skal have til selv at indkøbe og dispensere Medicin. Det har været noget vanskeligt i Kommissionen at finde en tilfredsstillende Form for denne Paragraf, men jeg kan kun udtale min Tilfredshed med, at den Form, Paragraffen har faaet i Kommissionen, har været saa tilfredsstillende, at den højtærede Justitsminister ingen Forandringer har foretaget i den.

Med Hensyn til § 13 skal jeg blot gøre den formelle Bemærkning, at det vistnok paa to Steder i denne Paragraf, nemlig i 2det og 4de Stykke, vil være rimeligt, at man efter Ordet „Medicin“ indskyder „og Forbindstoffer“, da disse gaar igen i senere Paragraffer.

Dernæst skal jeg gøre en Bemærkning til § 23, der omhandler Visitationen af Apoteker. — Her er for Resten det glædelige Forhold, som vi sjældent træffer i nye Lovforslag her i Rigsdagen, at der bliver en Udgiftsnedgang for Statskassen, idet Udgiften til Visitation, der hidtil er opført paa Finansloven, altsaa afholdtes af Statens almindelige Midler, nu skal lægges over paa Apotekerfonden eller rettere sagt paa Apotekerne, der altsaa ved en Afgift skal dække Udgifterne til Visitationen. Til denne Paragrafs 4de Stykke vil jeg